

ŽELJKO OSTOJIĆ, dipl. ing. kult. teh.

(21. travnja 1945. – 4. svibnja 2013.)

Željko Ostojić rodio se 21. travnja 1945. godine u Novoj Gradiški. Osnovnu školu završio je u Novoj Gradiški, a srednjoškolsko obrazovanje polazio je i završio u Građevinsko tehničkoj školi u Zagrebu. Godine 1971. diplomirao je na Geodetskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i stekao stručni naziv diplomirani kulturno – tehnički inženjer. Dana 26. lipnja 1973. godine položio je stručni ispit za diplomiranog građevinskog inženjera – smjera vodograđevnog pred Ispitnom komisijom Republičkog sekretarijata za urbanizam, građevinarstvo, stambene i komunalne poslove SR Hrvatske.

Radni vijek započeo je 1971. godine radom na izgradnji vodnih objekata, prvenstveno na izgradnji ribnjaka, u Poljoprivrednom kombinatu – PIK Nova Gradiška. U razdoblju od 1. travnja 1972. godine do 11. siječnja 1977. godine zaposlen je u Komunalnom poduzeću „VARKOM“ u Varaždinu, na radnom mjestu diplomiranog inženjera građevinarstva, na izradi tehničke dokumentacije za objekte niskogradnje, posebno na poslovima izgradnje vodovoda i kanalizacije za Grad Varaždin i Regionalni vodovod Varaždin, te kraće vrijeme u Vodnom gospodarstvu Grada Čakovca.

Rješenjem Republičkog komiteta za vodoprivredu SR Hrvatske primljen je u državnu službu na mjesto položajnog zvanja stručnog suradnika s danom 1. prosinca 1980. godine. Tijekom dugogodišnjeg rada u državnoj upravi obavljao je poslove stručnog suradnika, stručnog savjetnika i višeg stručnog savjetnika, a od sredine 90-ih godina poslove načelnika Odjela međunarodne suradnje, Sektora vodne politike u Upravi vodne politike i međunarodnih projekata u Ministarstvu regionalnog razvoja, šumarstva i vodnoga gospodarstva Republike Hrvatske. Iz zdravstvenih razloga s danom 21. travnja 2009. godine prestala mu je državna služba u navedenom ministarstvu i odlazi u invalidsku mirovinu.

Nije lako sažeti tako bogat, predan i plodan rad iznimne osobe, velikog stručnjaka i jednog od nezaobilaznih autoriteta vodnoga gospodarstva proteklih desetljeća u nekoliko rečenica. Nažalost, unatoč saznanju da se ing.

Ostojić dugi niz godina borio s teškom bolešću, većinu ljudi, koji su ga poznavali, zatekla je tužna vijest da je 4. svibnja 2013. godine i preminuo.

Inženjer Ostojić je bio sudionik izrade brojnih propisa iz područja upravljanja vodama od svog dolaska u državnu upravu, posebno za područje zaštite voda, a zatim Zakona o vodama i Zakona o financiranju vodnog gospodarstva donesenih 1995. godine te kreator svih podzakonskih propisa iz područja zaštite voda od onečišćenja donesenih u razdoblju između 1995. i 2008. godine, prije njegovog umirovljenja.

Autor je brojnih stručnih članaka objavljenih u časopisu "Hrvatska vodoprivreda", seminarskih i drugih radova na domaćim i međunarodnim konferencijama, te jedan od autora knjige "Vode Hrvatske" objavljene 1991. godine.

Od osnutka je sudjelovao u radu i bio član upravnih tijela Hrvatskog društva za zaštitu voda.

Posebno treba istaknuti da je sudjelovao u pripremi svih međunarodnih propisa iz područja voda, koje je ratificirala Republika Hrvatska u vremenu od 1990. do 2005. godine, kako multilateralnih:

- Konvencije o zaštiti i uporabi prekograničnih vodotoka i međunarodnih jezera (Helsinška konvencija);
- Konvencije o suradnji na zaštiti i održivoj uporabi rijeke Dunav;
- Okvirnog sporazuma o slivu rijeke Save;
- Konvencije o zaštiti Sredozemnog mora od onečišćenja – Barcelonska konvencija;
- Hrvatsko-slovensko-talijanskog Sporazuma o suradnji na zaštiti voda Jadranskog mora i obalnih područja od zagađivanja;

tako i svih postojećih bilateralnih sporazuma sa susjednim zemljama:

- Republikom Mađarskom, 1994.;
- Bosnom i Hercegovinom, 1996.;
- Republikom Slovenijom, 1996. i
- Republikom Crnom Gorom 2007.

Tijekom dugogodišnjeg rada stekao je priznanja za stručni rad kako u zemlji tako i u inozemstvu. Republički štab civilne zaštite SR Hrvatske dodijelio mu je, dana 20. lipnja 1988. godine, Srebrnu medalju civilne zaštite SR Hrvatske za izvanredne rezultate postignute u organizaciji, osposobljavanju i djelovanju civilne zaštite, napose za poslove stručnog savjetnika u Republičkom komitetu za vodoprivredu SR Hrvatske na izradi prvog Republičkog plana za zaštitu voda od zagađivanja (1987. godine) i razrade mjera za slučajeve iznenadnog zagađenja voda.

Kao voditelj delegacije Republike Hrvatske u Međunarodnoj komisiji za zaštitu rijeke Dunav (ICPDR), u 2007. godini je preuzeo u ime Republike Hrvatske međunarodno priznanje koje je tadašnje Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i vodnog gospodarstva RH kao partner, zajedno sa ostalim tijelima zemalja članica ICPDRa, dobilo tijekom 10. međunarodnog simpozija o okolišu i upravljanju rijekama održanog u Brisbaneu u Australiji.

Od našeg dragog kolege i prijatelja, ing. Željka Ostojića, oprostili smo se u godini koju su UN proglasile

Godinom međunarodne suradnje na vodama. Upravo je Željko ostavio neizbrisiv trag u međunarodnoj vodnogospodarskoj suradnji Republike Hrvatske. Naime, on je zaslužan za uspostavu svih bilateralnih i multilateralnih sporazuma i suradnje, jedan je od pionira vodne diplomacije Republike Hrvatske i svi koji su ga poznavali mogu posvjedočiti da je svoj posao obavljao iznimno predano i s puno ljubavi. Njegov rad bio je visoko cijenjen među kolegama i nakon njegovog odlaska u mirovinu nije bilo sastanka na kojem ga netko od kolega nije spomenuo, jer osim profesionalnih, tijekom dugogodišnje suradnje s uvažanim kolegama u međunarodnim organizacijama, komisijama i potkomisijama razvili su se i neraskidivi prijateljski odnosi. O tome svjedoče brojni brzojavi koje su uputili predsjednici ICPDRa, ISRBCa, brojni voditelji delegacija zemalja članica ICPDRa, ISRBCa kao i predsjednici bilateralnih komisija. ■

Ružica Drmić, dipl. ing. građ.
prema govoru održanom na ispraćaju ing. Ostojića

BRUNO PARISI, dipl. ing. građ.

(14. kolovoza 1933. - 1. svibnja 2013.)

Iz naše stručne i društvene sredine u kojoj je živio i djelovao nedavno je otišao uvaženi kolega i prijatelj – **Bruno Parisi, dipl. ing. građ.**

Rođen je u Zagrebu 14. kolovoza 1933. godine, gdje je završio osnovno i srednje školovanje. Godine 1952. upisao se na Arhitektonsko-građevinsko-geodetski (AGG) fakultet, Građevinski odjel, gdje je i diplomirao 11. prosinca 1958. godine.

Od svibnja 1959. godine do kraja kolovoza 1960. bio je zaposlen na Građevinskom odjelu AGG-a kao asistent na katedri Vodogradnje II. Nakon toga, od 1. rujna 1960. do kraja svibnja 1964. godine radio je u poduzeću „Neretva“ iz Opuzena na istražnim radovima, projektiranju, izvedbi i nadzoru melioracijskih radova. Već od 13. srpnja 1964. prelazi i zapošljava se u projektnom poduzeću „Projekt“ Zagreb, gdje obavlja različite stručne poslove – od samostalnog do odgovornog projektanta, pa sve do rukovodioca radne jedinice za projektiranje hidrotehničkih mreža i objekata. Vrijedno je navesti samo neke od njegovih stručnih projektantskih referenci: Izvedbeni projekt SRC Jarun, objekti i sustavi u rafineriji Bosanski Brod, SRC Šmidhen, brojni ribnjaci, ustave na raznim vodotocima, kanalizacije u Metkoviću, Dugom Selu, NE Krško, spojni kanal Zelina-Lonja-Česma-Glogovnica, regionalni vodovod Zagreb Istok i drugi, GOK Zagreb, Topusko – uređaj za pročišćavanje, regulacije brojnih vodotoka te više crpnih stanica.

Godine 1985. zapošljava se u Radnoj zajednici Zajednički poslovi, Vodoprivredne radne organizacije Zagreb (jednoj od predhodnika današnjih Hrvatskih voda) na poslovima samostalnog referenta za planiranje

dokumentacije, podloga, istražnih radova, projektnih zadataka i revizije. Obavljajući te poslove do izražaja dolazi njegovo profesionalno iskustvo i širina poimanja vodnog gospodarstva i dodatno hidrotehničkih disciplina. Na vrlo odmjeren način, posebno obavljajući poslove interne revizije projekata i sudjelujući u radu stručnog savjeta, utjecao je na razvoj mladih kolega, a starijima je njegova argumentacija bila osnov za donošenje dobrih rješenja. U radnoj sredini bio je prihvaćen vrlo dobro i kao stručnjak i posebno kao osoba, zahvaljujući vlastitom znanju i naravi. Druženje s kolegom Parisijem bilo je prigoda za duhovite razgovore.

Stjecajem okolnosti – zbog zdravstvenog stanja – od ožujka 1988. pa sve do umirovljenja 30. lipnja 1999. godine, ing. Parisi radio je sa skraćenim radnim vremenom. Odlaskom u mirovinu više se posvećuje obitelji – supruzi Jasminki i sinu Silviju s obitelji, te vinogradu u Hrebincu. Povremeni susreti nakon njegovog umirovljenja bili su za sve kolege dragocjeni.

Radeći cijeli život posredno i/ili neposredno u vodnom gospodarstvu i hidrotehnici, ing. Parisi ostavio je dubok trag vlastitim znanjem, htijenjem i rezultatima. Time je obavio ljudski i stručno vrijednu zadaću, ali njegov odlazak i bolest koja je tome doprinijela ipak su ga prerano otrgnule iz života.

Svi koji smo ga poznavali i s njime surađivali zadržat ćemo ga u dragoj uspomeni. ■

Ljudevit Tropan, dipl. ing. građ.